

”Tills alla dör”

av **Diamant Salihu**

(2022)

Pia Hellertz – febr. 2023

Boken ”*Tills alla dör*” är ett fantastiskt exempel på en seriös grävande journalistik. Författaren **Diamant Salihu** har verkligen gått på djupet när det gäller konflikterna mellan ungdomar från olika klaner i huvudsak i Rinkeby, men efter att ha läst andra källor så är det lätt att förstå att samma eller liknande fenomen finns i alla områden där dessa konflikter förekommer, områden som kommit att kallas ”*no-go-zoner*”¹.

Salihu börjar boken med orden:

”Det som sommaren 2015 började som en konflikt inom en grupp unga vänner i Rinkeby, ett av Sveriges så kallade särskilt utsatta områden, visade sig vara någonting mycket mer än så. Problemen i områdena kring Järvafältet – Rinkeby, Husby och Tensta – var djupare än vad många från början kunde föreställa sig” (s.7)

Dessa konflikter hade senare år utvecklats till en av landets blodigaste gängkonflikter. Salihu hade under många år bevakat kriminaliteten på *SVT* och i *Expressen* och han började bevaka flera av morderna i konflikten. Resultatet av detta ledde till publiceringen av den här boken.

Under några år pratade han med ungdomarna, deras föräldrar, släktingar, polisen, socialarbetare med flera och han har läst utredningar, förundersökningar, deltagit i rättegångar. Han skriver: ”*Inte minst har jag också tillbringat otaliga timmar med att lyssna på rapmusik och skrolla i sociala medier*” (s. 8). Så arbetar en sann grävande reporter. Jag är djupt imponerad.

Familjen

För ett par år sedan läste jag ”*Familjen – Vissa säger maffia - Själva kallar de sig problemlösare*” av **Johanna Bäckström Lerneby** (2020) som skriver om situationen i Angered i Göteborg. Hon hade också intervjuat representanter för olika myndigheter, vanliga människor och folk från den kriminella världen i

---

¹ <https://sv.wikipedia.org/wiki/No-go-zon>

Angered. Hon hade även gått in på sociala medier som *Instagram*, *Facebook* och *Youtube* och sökt information för att få en heltäckande bild av familjen **Al Asim** och över det som hände i bostadsområdet. Jag skrev en artikel om boken.²

Vem är författaren?

Diamant Salihu kom till Sverige som invandrare tillsammans med sin familj från Kosovo år 1991 (s. 46). Han och familjen kom till Borlänge när han var 8 år och det invandrartäta *Tjärna ängar*. Jag förstår att det måste ha underlättat hans grävande inför den här boken. Jag gör det enkelt för mig och hämtar data från *Wikipedia*, men jag tog bort fotnotssiffrorna:

Salihu har bland annat arbetat på *Värnpliktsnytt* och *Borlänge Tidning*. Han anställdes år 2006 på tidningen *Expressen* där han arbetade som reporter och periodvis även var tidningens korrespondent i London och New York. År 2012, då Diamant Salihu arbetade som reporter för *Expressen*, dömdes han för vapenbrott efter ett inköp av en pistol för ett researcharbete.

År 2017 anställdes han som reporter vid Sveriges Television.

År 2021 publicerade han reportageboken *Tills alla dör* om konflikter mellan olika gäng på Järvafältet. Samma år tilldelades han Stora journalistpriset i kategorin Årets röst för sitt arbete med att bevaka gängvåldet. År 2022 fortsatte han sin granskning av de konsekvenser gängkrigen har i Järvaområdet, med en fristående del till SVT-programmet *Våra barn dör*.

Diamant Salihu var sommarvärd i P1 den 27 juni 2022

Vinnare av Guldspaden 2021

---

² <http://www.piahellertz.com/Familjen.pdf>

Han tilldelades också *Natur & Kulturs* debattbokspris år 2022 för debutboken *”Tills alla dör”*.

Konflikten startar

Salihu kommer fram till att startdatum av det blodiga ”kriget” i Rinkeby, ett begrepp som ungdomarna själva använder, var den 22 juli 2015.³ Då genomförde ett par ungdomar ett stort rån mot *Forex* i Täby. De fick med sig över två miljoner kronor. Polisen får tag på rånarna.

På kort tid gör ungdomarna allt fler brott, dödshot, bostadsinbrott, narkotikaförsäljning och *”rån där skott avlossats”* (s. 19). De var dock för unga för att hållas häktade. En av de grabbar som Salihu pratar med sa: *”Jag har varit på fler begravningar än födelsedagsfester”*, något som även Expressen skriver i en artikel år 2019.⁴

Salihus sätt att berätta är som att läsa en spännande kriminalroman – men detta är verkligheten, en oerhört tragisk verklighet, mycket skickligt berättad.

Varningsklockor

Salihu berättar att det fanns varningsklockor tidigt. Upploppen i Paris och andra städer hade en liknande historia. Trots varningsklockorna förändrades myndigheternas organisation, exempelvis stadsdelskontoret som försvann och därmed ett stort antal arbetsplatser för ungdomarna. Stadsdelskontoret revs och skulle ge plats för en moské, *”ett projekt som inte blev av eftersom de inblandade dömdes för ekonomisk brottslighet”* (s. 23). Många fler samhällsfunktioner försvann med sin personal *”som ett led i effektiviseringar: Arbetsförmedlingen posten, bankkontor”* (s. 23). Budgeten för barn och unga drogs ner med över 24 miljoner, vilket var 31% av totala budgeten. Resurserna räckte inte längre till för insatser till barn och ungdomar. Krismötena med

---

³ DLGSKT Special, Diamant Salihu, *”Rinkebykonflikten-Tills alla dör”*

50 minuter - <https://www.youtube.com/watch?v=673RjqlqS2M>

⁴ Jaffar Byn: *”Jag har varit på fler begravningar än födelsedagsfester”*

<https://www.expressen.se/kronikor/fredrik-sjoshult/jaffar-byn-jag-har-varit-pa-fler-begravningar-an-fodelsedagsfester/>

föräldrar avlöste varandra.

Salihus berättelse blir alltmer tragisk ju längre man läser om det som hände. Till och med polishuset stängdes på grund av reparation (s. 25). Hur tänkte beslutsfattarna?

”Gangsterrapparna”

Flera av ungdomarna blir rappare, d.v.s. sångare som i sina sånger berättar om det som skett och ska ske, i många fall handlar de om beundran av de kriminella ungdomar som de själva tillhör och de brott som begåtts. Salihu lyssnar på texterna, förmedlar citat och förklarar vad de betyder. Han berättar att polisen som arbetar med dessa fall lärt sig lyssna och tolka texterna, vilket hjälper dem i deras utredningar.

I skrivande stund har SVTs *Uppdrag Granskning* publicerat några program om ”gangsterrapparna” – ”*Topplistas 100-gubbar*”. Jag försökte lyssna men jag hade svårt att förstå ungdomarna som intervjuades. Trots att de var födda i Sverige och pratade svenska så pratade de på ett alltför snabbt och mumlande sätt så jag gav upp lyssnandet, men det gav ändå en inblick i den verklighet som Diamant Salihu berättar om.

Jag förstår att det inte hade varit ”politiskt korrekt” att använda undertexter för att hjälpa lyssnaren att förstå. Jag skrev ett mail till UG om detta 😊.

Jag Googlar på ”förortssvenska” och får denna information via *Wikipedia*:

Förortssvenska (även multietniskt ungdomsspråk *Rinkebysvenska*^[2], *blattesvenskan*^[3], *Rosengårdssvenska*^[4], *miljonsvenska*^[5], *ortensvenska*^[6]) är en sammanfattande benämning på **sociolekter** som talas i vissa svenska invandrartäta områden, särskilt i eller utanför större städer som till exempel Stockholm, Göteborg och Malmö. Förortssvenska förekommer hos talare både med och utan invandrabakgrund.

Tidningen *ÄldreOmsorg* skriver om problemet att en stor del av personalen har invandrabakgrund och pratar dåligt svenska. Artikelförfattaren skriver:

Rapporten visade att då var i genomsnitt var fjärde anställd inom äldreomsorgen utlandsfödd och i Stockholm så många som varannan. Sedan dess har andelen ökat, bland annat beroende på den stora personalbristen som gör att bristande språkkunskaper godtas för att klara bemanningen.⁵

Tillbaka till rapparnas sånger - Salihu berättar att personer som växt upp

---

⁵ SPRÅKKLYFTAN farlig för alla - <https://www.tidningenaldreomsorg.se/6-2018/spraklyftan-farlig-alla>

med rapparna säger att *”provokationerna i låtarna bidragit till att förvärra konflikten”* mellan ungdomsgängen (s. 167).

Salihus berättelser om rapmusik och allt omkring den är intressant. Han berättar att polisen har blivit allt bättre på att läsa, förstå och tolka rapparnas texter. Han skriver att det blir alltmer tydligt för honom att musiken *”tycks bli allt tätare sammankopplad med det som händer kring gängen i förorterna”* (s. 307).

Alla är rädda

När Salihu vill intervjua föräldrar, ungdomar och grannar så är det många som inte vågar. De är rädda för repressalier. En mamma säger: *”Jag vet sanningen. Jag vill inte dö.”* (s. 31) Rädslan gör också att varken vuxna eller unga vågar vittna i rättegångar.

Bokens titel kommer från ett svar som en grabb ger en polis som frågar vad som är lösningen på konflikten och får svaret *”Tills alla dör”* (s. 196).

Föräldrarnas roll

Salihu har fördjupat några personberättelser som följer genom hela boken. Han namnger pojkar så det blir lättare att följa historierna. Han verkar ha fått intervjupersonernas tillåtelse att använda deras rätta namn. Det är verkligen intressant och ofta tragisk läsning. Den fördjupar förståelsen av ungdomarnas livsöden. Vid ett tillfälle, när hans nioårige son blivit slagen av en kamrat, säger pappan: *”Gå ut och slå tillbaka, annars får du inte komma in!”* och knuffar i väg sonen. En annan pappa berättar att hans son slutade lyssna på honom sen han fyllt 13 år (s. 73). Pappan menar att det beror på att samhället blivit brutalare.

En förälder sa att *”om man höjer rösten när barnen kommer sent så kommer en tant från socialtjänsten som vill placera ditt barn”* (s. 77). Den oron är inte obefogad. Jag läste för en tid sedan **Ove Svidéns** bok *”LVU - Lönsam Kommunal Människohandel”* (2013) om det inte alltid så seriösa arbetet med barn inom socialtjänsten. Jag skrev en artikel om boken som ligger på min Boksida.⁶

En invandrarförälder säger att om barnen inte sköter sig i en familj utan får problem, borde familjen sändas tillbaka till deras land, en åsikt som enligt Salihu inte är ovanlig bland de invandrarfamiljer som drabbas av de få som missköter sig (s. 77).

Salihu berättar att flera kvinnor är ensamstående mammor med många barn har *”frånvarande fäder”* (s. 204). En kvinna han intervjuar har sju barn och ett

---

⁶ http://www.piahellertz.com/LVU-Lonsam_Kommunal_Manniskohandel.pdf

barnbarn samtidigt som hon arbetar *"dag och natt"*. Samma kvinna berättar att hon blev chockerad över *"alla rättigheter som deras barn har. Själva är de ofta arbetslösa, jobbar deltid eller är mer eller mindre isolerade i sina hem och lär sig språket långsamt eller inte alls. ... När föräldrar försöker sätta gränser hotar barnen med socialtjänsten eller polisen"* (s. 205).

Samtidigt berättar Salihu att det är sönerna som bestämmer när fäderna är *"frånvarande"*. Jag är inte helt klar över vad fäderna gör istället för att vara hemma med familjen. Jag kan inte minnas att Salihu ger en klar bild av det. Ibland nämner han att de vuxna männen sitter på kaféer och pratar.

Somaliska civilsamhället har en kollektiv uppfostran, *"som mer liknar Sverige som det var förr..."* (s. 206). Då fanns slakten, grannar och koranlärare. Sverige har ju blivit ett individualistiskt samhälle, menar Salihu, vilket jag håller med om eftersom jag som 81-åring fått uppleva en del av denna förändring i Sverige.

Kriminaliteten

Författaren beskriver ingående den typ av kriminalitet ungdomarna ägnar sig åt. Den är synnerligen grov med tanke på att det är barn eller knappt vuxna som begår brotten. Rån, droghandel, hot och mord, ofta med skjutvapen, men ibland med kniv. Ungdomarna bär ofta skottsäkra västar och vapen. Salihu har verkligen ingående undersökt vapenhanteringen, hur vapnen fungerar, vilka skador som uppstår när man blir skjuten med mera. Det är en plågsam men intressant läsning.

Salihu berättar att han skrev massor med brev till alla han kunnat hitta *"med kopplingar till konflikten"* (s. 253). Han ville ställa frågan: *"Varför mördar ni varandra?"* (s. 253). Jag blir så imponerad av författarens arbetsätt och hur han gör för att få ungdomarnas förtroende så de vågar prata.

Salihu skriver detaljerat hur exempelvis droghandeln kan gå till, hur säljare och köpare agerar för att inte uppmärksammas. Det är fingerfärdighet på hög nivå.

En ung man säger att de använder hasch för att de är så *"deprimerade"*. *"Alla har adhd här. Vi vill inte äta ritalin, för då blir man som en zombie. Så vi självmedicinerar med hasch"* (s. 96).

I ett kapitel beskriver Salihu svårigheterna med behandling av ADHD. Han konstaterar att *"obehandlad adhd är en riskfaktor för skolmisslyckande, missbruk och kriminalitet"* (s. 143). Han berättar att flera av de inblandade ungdomarna som har diagnoser har gjort flera vändor på statens ungdomshem.

"Det märks också genom att Rinkeby-Kistas nettokostnader för SiS-placeringar, som per dygn kan vara uppemot 7,500 kronor, har gått från två miljoner 2015 till

drygt 19 miljoner 2020” (s. 144).

Med tiden har grovheten på brottsligheten ökat avsevärt och ungdomarna blir alltmer professionella. Samtidigt används yngre till att utföra ”*smutsjobbet*” (s. 135). Eftersom de är under 18 år häktas de endast i undantagsfall. Sannolikheten för att det ska bli fällande domar är liten. Polisen blir uppgiven (s. 135). Ungdomarna svarar genomgående ”*ingen kommentar*” när de förhörs (s. 137). Åklagarna blir frustrerade när de tvingas släppa de misstänkta.

Salihu beskriver mycket ingående polisens svårigheter att undersöka och utreda. Ungdomar får visa sin lojalitet bland annat genom att exempelvis ta sitt straff på fyra års slutna ungdomsvård. Då kan man bli en ”*hundragubbe*”, vilket innebär att man ”*går hela vägen*” (s. 176). Det finns även fall där ungdomar tar på sig de äldres brott för att visa sin solidaritet (s. 220).

En grabb som Salihu intervjuar berättar att en kamrat begått brott bara för att få sitta i fängelse. Då kan han känna sig säker.

Jag arbetade nästan 10 år som socialsekreterare och behandlingsassistent på 80-talet. Jag hade ett par klienter, etniskt svenska ungdomar, som gjorde brott på hösten för att få sitta i fängelse över vintern. Där fanns mat och värme. De begick brott som bara gav några månaders fängelse för att få komma ut till våren igen. En grabb bröt sig in i en bil en sen höstdag och satt kvar och väntade på att polisen skulle komma och ta honom.

Dödsskjutningarna har nu blivit allt vanligare och dessutom spritt sig till flera områden. I skrivande stund, februari 2023, ligger fokus på det som händer i Sundsvall. Samtidigt har polisen lärt sig använda sociala medier, sparar bilder och inlägg för utredningar och för att lära känna ungdomarna och deras arbetssätt.

Byråkratin försvårar för polisen

Salihu berättar att polisen ofta begärt mer resurser för att kunna lösa de mord de utreder. Erfarna poliser vände sig till både polisledning och en åklagare för att övertyga dem om att det behövdes en särskilt kommission för att ”*hantera våldsspiralen, en gemensam ledning där alla händelser kunde utredas inom samma grupp*” (s. 36). Nu fick olika poliser utreda de olika brotten och sekretessen hindrade dem från samarbete, även om de trots det pratade med varandra. ”*Byråkratin försvårade arbetet*”, konstaterar Salihu. Ingen hade helhetsbilden.

Samtidigt ökar polishatet och polisen får kritik i dessa områden för upprepat övervåld av polisen (s. 95). Statistik visar att bara ett av fem mord klarats upp och vart tionde mordförsök. Gärningsmännen är maskerade, flera är inblandade, vapnen är svåra att spåra, flyktfordon och kläder bränns upp och dessutom vill ingen vittna (s. 267).

Salihu berättar om ett exempel där en ung man som till och med erkänner ”grovt vapenbrott och narkotikabrott” släpps. Jag citerar:

”... men det är en månad innan den nya hårdare vapenlagstiftningen träder i kraft. Det gör det möjligt att enklare häkta en person som bär ett vapen. Men vid den här tiden anser en domare att ett skarpladdat vapen inte är skäl nog att häkta en av de mest spanade i Stockholms kriminella miljöer och M... släpps i samband med häktningsförhandlingen” (s. 146-147).

Poliserna tror inte det är sant och de blir uppgivna och funderar över domarens kompetens och erfarenheter. Om och om igen berättar Salihu om de brister hos kommunerna som skapar problem för ungdomarna och deras familjer. Samtidigt berättar han om de enorma kostnader denna ofta bristande ”hantering” av dessa kriminella ungdomar innebär för samhället.

En personlig reflektion – *Nätverket Hilda* som skapades vid ett möte på *Advokatsamfundets* kansli i januari 2006 berättar att kvinnorna är i majoritet inom domarkåren.⁷ Andelen kvinnliga domstolschefer har ökat stadigt över tid. Inom Sveriges domstolar arbetar drygt 2,300 ordinarie och icke ordinarie domare. Av de ordinarie domarna är 54 procent kvinnor – att jämföras med 47 procent 2013 och 41 procent 2008. Att jag tar upp detta beror på en uppgift jag läste för en tid sedan – tyvärr har jag inte sparat källan – att kvinnliga domare ”dömer snällare” än manliga. Salihu anger inte domarens kön. Det är min reflektion. Det är nog lika känsligt att ange *kön* som att ange *etnicitet* i vårt postmoderna, ”politiskt korrekta” samhälle.

Barndomen

Salihu berättar om de kriminella ungdomarnas barndom, om fotbollen och idrotten, om kompisarna som senare blev deras fiender i ”kriget”, ett begrepp som ungdomarna själva använder. Salihu studerar klassfoton.

Många barn tog sig inte igenom skolan med tillräckliga betyg för att komma in på gymnasiet. Det var stora ordningsproblem i klasserna. Vi hör nästan dagligen om dessa problem i massmedia. Salihu berättar att en omfattande granskning visade att nyanlända som började i svensk skola när de var tolv år eller äldre ”har betydligt svårare att läsa ikapp. Bara en knapp fjärdedel av de barnen gick, vid tiden för granskningen, ut gymnasiet med behörighet till högskolan” (s. 159). Vem hör och agerar?

Salihu sitter en kväll med en grupp grabbar. Han frågar hur de klarat skolan med mera. Alla som svarar säger att de haft dåliga betyg eller inga betyg alls. De berättar att de föddes i Sverige men har rötter i Somalia eller andra afrikanska länder genom sina föräldrar och de känner ingen samhörighet med det övriga

---

⁷ <https://www.advokatsamfundet.se/hilda/om-hilda/>

samhället i Sverige (s. 97). ”Vi är fattiga och har olika sociala problem. Ingen här går i skolan. Ingen jobbar”, säger en av killarna (s. 97). Redan när de var 15-16 år började de begå allt grövre brott (s. 112). En grabb berättar att han blev alltmer provocerad när han blev tillsagd när han inte lyder.

Jag väljer en av många berättelser för att belysa de problem Salihu förmedlar:

”När mamman till en annan kille försökte prata med sonen om att hon var orolig för hans framtid och skolgång, blev han så arg att han slog söner bostaden. Föräldrarna försökte hålla fast honom och larmade polisen. Han hotade mamman med att han skulle bränna ner lägenheten om hon pratade med polisen om det som hänt” (s. 114)

Samtidigt berättar Salihu att föräldrar ibland själva är inblandade i brotten. De får ju en extra inkomst på det sättet, vilket naturligtvis är lockande för fattiga familjer (s. 157).

Samtidigt har somaliska föräldrar som tidigare varit bästa vänner hamnat på var sin sida i konflikterna. Vissa föräldrar har tagit med sig sina barn till hemlandet i hopp om att de skulle inse vilka möjligheter de försummade i Sverige. Men för flera av killarna var ju Somalia ett främmande land. Samtidigt var de isolerade i sina bostadsområden i Sverige (s. 188). Klankulturen i Somalia var mycket tydlig. En mamma berättar att statusen mellan klanerna kan göra sig påmind även i Sverige (s. 190). En grabb som Salih intervjuar säger: ”Vi somalier har klanproblem” (s. 265).

Öppna gränser

Salihu berättar om dokumentärfilmaren **Ami Horowitz**, som en tid befann sig i Sverige. Han intervjuas senare av **Tucker Carlson**, som Salihu kallar ”*Trumps favorit*” 😊. Han är programledare på *Fox News*. Horowitz slår där fast att ”*både sexualbrott och vapenbrott ökat dramatiskt i samband med Sveriges ’öppna dörrar’-policy och syftar på invandringen under flyktingkrisen*” (s. 91). I samma intervju berättar Horowitz att svenska myndigheter mörkar *etnicitet* på brottslingarna, vilket vi är många som reflekterat över under senare år. Konsekvensen för många läsare och lyssnare blir då att man tror att även etniskt svenska ungdomar är inblandade i ”krigen”.

Lösningar

Salihu berättar om *Passus* som är en avhopparverksamhet som hjälper personer som vill lämna ett kriminellt gäng och/eller en kriminell livsstil. Minst en av grabbarna som Salihu hade kontakt med genomgick programmet på *Passus* med framgång.

Salihu träffar en kvinna som engagerat sig för somaliska barn och kvinnor i

området. Hon och flera kvinnor har startat kvinnoorganisationer som har börjat ”nätverka” mer och har kontakt med bostadsbolagen. Det har också ökat kontakterna mellan de boende. Antalet ordningsvakter har ökat och det har satts upp kameror på husfasaderna som har gjort det svårare för den öppna droghandeln, även om den fortsätter på mer undangömda ställen (s. 283).

Jag känner mig aldrig otrygg

I slutet av boken berättar Salihu att han aldrig har känt sig rädd eller otrygg under sina möten och intervjuer med vara sig unga eller vuxna. Han måste ha förmedlat förtroende. Han berättade för sina intervjupersoner att han höll på att skriva en bok om kriminaliteten i Rinkeby. En grabb reagerade med att säga: ”*Varför gör du inte en film?*”

En stor behållning var att han valt att följa några få grabbar mycket mer ingående. Det ger verkligen fördjupning av eländet. Han visar själv en djup medkänsla med dessa grabbar, så jag är övertygad om att de kände att hans medkänsla var äkta eftersom de var så öppna med sina svar och berättelser. Jag tolkar det som att de själva vill ha en förändring.

Han berättar att han under arbetet med boken åkte ut till den muslimska begravningsplatsen på *Strandkyrkogården* i Tyresö för att försöka förstå all den meningslösa död han fått insikt i under sitt grävande (s. 335). Han skriver: ”*Jag har följt detta under så lång tid nu och jag drabbas av en ödesmättad känsla. Det här är slutstationen*” (s. 335). Han hittar gravarna där några av de grabbar han följt och intervjuat ligger.

Jag blir själv rörd av den bild texten skapar för mitt inre öga. I en artikel i *Aftonbladet* berättar författaren att Strandkyrkogården i södra Stockholm är på 25 hektar, lika stort som 50 fotbollsplaner och att den nu är full.⁸

På de sista sidorna tackar han alla som bidragit under hans skrivande.

I *Epilogen* skriver han: ”*Precis när jag är på väg att sätta en definitiv punkt, öppnar sig en möjlighet till att följa en av de där trådarna jag inte kunnat släppa*” (s. 339). I en notis i *Nyheter24* hittar jag denna information:

”Nu arbetar Diamant Salihu på uppföljaren. Den kommer också att utspela sig i gängmiljön, men inte på gatunivån där skjutningarna äger rum utan högre upp där de riktiga beslutsfattarna i den kriminella världen finns.

— Min förhoppning är att boken ska ge en inblick i den högre näringskedjan i den organiserade brottsligheten.

Diamant Salihu vill visa att anledningen till att den organiserade kriminaliteten är så stark är att vi alla är en del av problematiken.

— Den kommer att lära människor mer om den här miljön och också visa hur allting hänger ihop på ett sätt som kanske den första boken inte gjorde.

---

⁸ Den muslimska begravningsplatsen är full - <https://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/a/Po5j1e/den-muslimska-begravningsplatsen-ar-full>

Diamant Salihu berättar att han till sin nya bok har djupintervjuat poliser, kriminella och anhöriga.

— Alla jag kan få tag på, säger han med ett leende. Jag är tjänstledig på halvtid från SVT för att jobba med detta.

Boken är tänkt att komma ut under våren 2023.”

Jag kan bara önska Diamant Salihu lycka till med det utmanande projekt och jag ser fram emot att få läsa den boken. Jag hoppas innerligt att han överlever...

